

ISSN 2223-3822

Mayorova, I. & Garmatiuk, O. (2019) Vybir i upravlinnia innovatsiinoiu stratehiieiu promyslovoho pidpriemstva [Selection and management of innovation strategy of industrial enterprise]. *Sotsialno-ekonomichni problemy i derzhava* [Socio-Economic Problems and the State] (electronic journal), Vol. 20, no. 1, pp. 78-87. Available at: <http://sepd.tntu.edu.ua/images/stories/pdf/2019/19mimspp.pdf>

SEPS

Journal

Socio-Economic
Problems and the State

ВИБІР І УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ СТРАТЕГІЄЮ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

Ірина Майорова*, Оксана Гарматюк**

*ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет»

вул. Університетська, 7, м. Маріуполь, 87500, Україна

e-mail: byzp@ukr.net

д.е.н., професор, професор кафедри технології міжнародних перевезень і логістики

**Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

вул. Руська, 56, м. Тернопіль, 46001, Україна

e-mail: oksanagar72@ukr.net

к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та адміністрування

Article history:

Received: March, 2019

1st Revision: April, 2019

Accepted: May, 2019

JEL classification:

031

UDC:

658.1554.061.76

Анотація. В статті запропоновано модель вибору і управління інноваційною стратегією промислового підприємства. Доведено, що впровадження найновіших, високотехнологічних інновацій не завжди може мати позитивний ефект для промислового підприємства. Ефект впровадження може дати і негативні результати: скорочення ринкової частки, зниження рівня прибутковості, втрата споживачів і клієнтської бази. Доведено що між технологіями які використовує підприємство і технологіями, які використовують його постачальники і покупці існує тісний зв'язок. Показано, що сучасні технологічні зміни торкаються організаційно-управлінської діяльності підприємства, збутових, маркетингових і комунікаційних його сфер.

Ключові слова: ресурси, промислове підприємство, інновації, технології, зміни, конкурентні переваги, технологічний прогрес, організаційно-управлінська діяльність.

Майорова І., Гарматюк, О. Вибір і управління інноваційною стратегією промислового підприємства [Електронний ресурс] / Ірина Майорова, Оксана Гарматюк // Соціально-економічні проблеми і держава. — 2019. — Вип. 1 (20). — С. 78-87. — Режим доступу до журн.: <http://sepd.tntu.edu.ua/images/stories/pdf/2019/19mimspp.pdf>

This open access article is distributed under a Creative Commons Attribution (CC-BY) 4.0 license.

1. Постановка проблеми.

Розвиток інноваційних процесів в Україні визначається загальним станом її економіки, яка переживає глибину системну кризу. За періоди кризового стану на перше місце вийшли проблеми промислових підприємств базових галузей національної економіки, а саме: електроенергетичної, паливної, металургійної, хімічної, нафтопереробної. Характерною рисою яких є висока капіталомісткість, енергоємність, трудомісткість, низький рівень переробки початкової сировини і екологічної безпеки. Глибока криза національної економіки природним чином віддзеркалилася на рівні інноваційної діяльності з різким показником скорочення останньої. Причому, скорочення промислової діяльності фіксується практично по всіх напрямках.

Важливим показником інноваційної діяльності держави, за змістом якого можна дати характеристику подальших перспектив розвитку всього промислового виробництва в країні, виступає кількість створених зразків нових типів техніки. Досить малим об'ємом в країні виготовляється електронна техніка, що слугує характерною рисою розвитку ключового напрямку науково-технічного прогресу в державі, сповільнилися темпи виготовлення вітчизняних металорізальних верстатів, приборів і засобів автоматизації, нових типів електроенергетичного обладнання. Слід сказати про ще одну негативну тенденцію, яка сформувалася в економіці України. За останні роки промисловість держави не тільки недостатньо виготовляє нових прогресивних технічних зразків, але й вкрай мало імпортує високотехнологічні товари.

2. Аналіз останніх досліджень та публікацій.

На державному рівні проблеми інноваційного розвитку викладено в таких документах, як «Національна доповідь 2018», «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2030 роки в умовах глобалізаційних викликів», законодавчих актах: Закон України «Про інноваційну діяльність», «Про Стратегію сталого розвитку «Україна—2030», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», Концепція науково-технологічного та інноваційного розвитку України, Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність», «Про схвалення Концепції розвитку національної інноваційної системи», та інші. Всі вище перелічені законодавчі акти свідчать про необхідність впровадження інновацій і розбудови в державі економіки, яка ґрунтується на знаннях. В джерелі [1] констатується таке: «...за Інноваційним індексом Європейського інноваційного табло Україна увійшла до групи "повільні інноватори". У порівнянні з іншими європейськими країнами Україна відстає за всіма показниками, окрім охоплення населення вищою освітою. За даними 2017 року Україна знаходилася на 50-му місці з 127 країн за Глобальним інноваційним індексом, що демонструє високий потенціал для інноваційної моделі розвитку економіки країни в цілому. Україна перетворюється в постачальника на зовнішні ринки сировинних ресурсів та виробів з незначною доданою вартістю. Вона втратила свої позиції у випуску наукоємної продукції» [1].

Треба сказати, що проблема інноваційного розвитку на державному рівні розкрита в працях таких науковців, як: Р. Росвелл, М. Туган-Барановський, Р. Нельсон, Р. Солоу, Я. Тінберген, К. Фрімен, Н. Розенберг, М. Портер, О. Амоша, Б. Андрушків, А. Гальчинський та ін. Їх наукові здобутки вказують на те, що впровадження інновацій можливо лише при конкретних технічних умовах, які складаються у суспільстві і часі, для яких необхідна наявність ринкового попиту на інноваційні ідеї і розробки.

На рівні національної економіки інноваційним розвитком на макро і мікрорівнях займалися: Б. Андрушків, О. Гальчинський, В. Геєць, С. Ілляшенко, М. Кондратьєв, С. Юрій, Є. Савельєв, О. Савчук, А. Череп, О. Череп, Т. Логутова, Л. Федулова,

Р. Фатхудинов та ін. Питання налагодження інноваційного розвитку в промисловості України розкрито в наукових надбаннях: О. Савчука, О. Череп, А. Череп, Л. Федулової та ін. Аналіз наукових праць вище названих науковців показує, що в теперішній час інноваційна діяльність виступає провідним чинником розвитку світового господарства, що зв'язано із загостренням конкурентних відносин і ризиким зростанням науково-технічного потенціалу, який свідчить про можливості ефективного здійснення інноваційних процесів, але ж впровадження інновацій заради самих інновацій не завжди доцільно.

3. Невирішені раніше частини загальної проблеми

Дорожчання промислової продукції може привести до негативних наслідків, а саме: втрати ринків збуту, споживачів і поставити всю науково-дослідницьку роботу промислового підприємства у роботу на помилки и похибки. При таких обставинах підприємство може втратити інвесторів у науково-технологічні розробки. А за сучасних умов, коли власно самі підприємства і виступають у ролі інвесторів інновацій – втратити грошові ресурси.

4. Постановка завдання.

Провести аналіз етапів за якими промислові підприємства обирають і управляють власною інноваційною стратегією. Провести дослідження зв'язку обраної стратегії інноваційного розвитку промислового підприємства із стратегією розвитку його постачальників, покупців, конкурентів у їх взаємодії впливу і результативності. Проаналізувати у які сфери власного господарювання промислові підприємства впроваджують інновації і чому.

5. Виклад основного матеріалу.

Технології наскрізь пронизують весь виробничий процес промислового підприємства. У кожному виді діяльності використовуються визначені для нього технології. Саме завдяки технологіям відбувається перетворення матеріальних, трудових, енергетичних та інших ресурсів у кінцевий продукт, який відповідає даному виду діяльності. Технології відносяться до складових усіх видів ресурсів, які закупає підприємство, при чому як у витратні матеріали, так і в капітальні активи. Без технологічних виробництв не існує.

Проте, незважаючи на важливість і впливовість технологічної складової думка, що впровадження найновіших, високоефективних технологій приведе підприємство до самих найвищих штабелів конкуренції є помилковою. Такий підхід змушує підприємства вкладати грошові ресурси в нові технології в сліпу і безсистемно. М. Портер у [2, с. 244] зазначав: «Представлення щодо прибутковості галузі тільки при умовах високих вкладень в нові технології часто веде до стратегічних катастроф. Більше того, забагато важливих інновацій, які ведуть до конкурентних переваг, мають в собі цілком «земний» характер і не вимагають капітальних наукових проривів.» Тут же вчений вказує на те, що «...технічний прогрес важливий не сам по собі, а в тому ступені, в якому його досягнення сприяють отриманню конкурентних переваг і покращують структуру галузі. Високі технології не є гарантією прибутковості. Більше того, забагато високотехнологічних галузей набагато менш прибуткові, ніж менш технологічні» [2, с. 244].

Таким чином, можливо зробити висновок, що будь яка з технологій, яку застосовує компанія, може впливати на її конкурентну позицію. Важливість технологічних інновацій, з погляду конкуренції, визначається таким, як дана

технологія може сприяти отриманню і утриманню підприємством конкурентних переваг або впливати на структуру галузі.

Технології реалізуються не тільки в основних але і в допоміжних видах діяльності підприємства. Прикладом такого може бути комп'ютерна обробка продуктів, матеріально технічне забезпечення, де існують процедури і технології з прийому замовлень, взаємодії з постачальниками, інформаційні системи підприємства, управління кадрами, складання графіків роботи обслуговуючого персоналу та інше. Можна виділити дві ключові технології. Перша – технології інформаційних систем, які мають усеосяжний характер і присутні у всіх видах діяльності з виготовлення продукту промислового підприємства. Друга – технологія адміністрування. Рівень автоматизації управління роботою підприємства відбивається також і на кінцевому продукті, і на даний момент є одним із важливіших напрямів розвитку технологій.

Технології, якими володіє підприємство взаємопов'язані з тими технологіями, які використовують покупці його готового продукту. Ті технологічні прийоми, які присутні в процесі створення матеріального продукту, впливають і на сам продукт, і на виробничий процес його споживачів. Технології з обробки замовлень, які застосовують на підприємстві одночасно впливають на організацію матеріально-технічного забезпечення споживачів. Технології підприємства виробника вступають у взаємодію з технологіями, які використовують споживачі його продуктів, будь які технологічні зміни у покупців впливають на рівень конкурентної позиції підприємства виробника. Технологічні зміни у діяльності постачальника сприяють отриманню конкурентних переваг підприємств, які з ним співпрацюють, але можливий і зворотній ефект.

Впровадження інновацій для сучасного періоду господарювання пов'язане з цілим рядом проблем, які національні промислові підприємства повинні долати самотужки: відсутність ефективного механізму кредитування інноваційних розробок, стара і зношена науково-технічна база, старе обладнання, що використовують для розробки нових ідей, відсутність інвестицій, як власного так і зовнішнього характеру для реалізації інновацій, складна система оподаткування та інше. Важливість інновацій продуктового характеру для підприємства визначається і рівнем конкурентоспроможності його продукції в системі конкурентоспроможності промислового підприємства, галузі, до якої відноситься підприємство і цілком для всього господарського комплексу країни взагалі.

На рис. 1 представлена авторська розробка механізму вибору інноваційної стратегії промислового підприємства. Як свідчать теоретичні розробки і практичні рекомендації фахівців [2, с. 251-264], стратегічні бачення промислових інноваційних впроваджень пов'язуються з продуктом, який виготовляє підприємство і його виробничим процесом.

Стратегія підприємства, яка наголошує на його лідерстві у мінімізації витрат має вплив і на продукт, і на виробничий процес. У відношенні до продуктів ця стратегія передбачає економію сировини і матеріалів, спрощення виробничих операцій, розширення дії логістики в організації процесу виробництва. Для виробничого процесу стратегія лідерства у мінімізації витрат виражається в зменшенні витрат матеріалів і трудомісткості виробництва. Виробництво спрямоване на зростання випуску продукції [2, с. 242].

Стратегія диференціації для продуктів підприємства покладається на розробку виробів високої якості, з новими характеристиками, які спрощують процес їх транспортування. Для виробництва така стратегія формує вимоги з підтримки якості виробів, прискорене виконання замовлень, підвищення споживчих якостей продукту [2, с. 243].

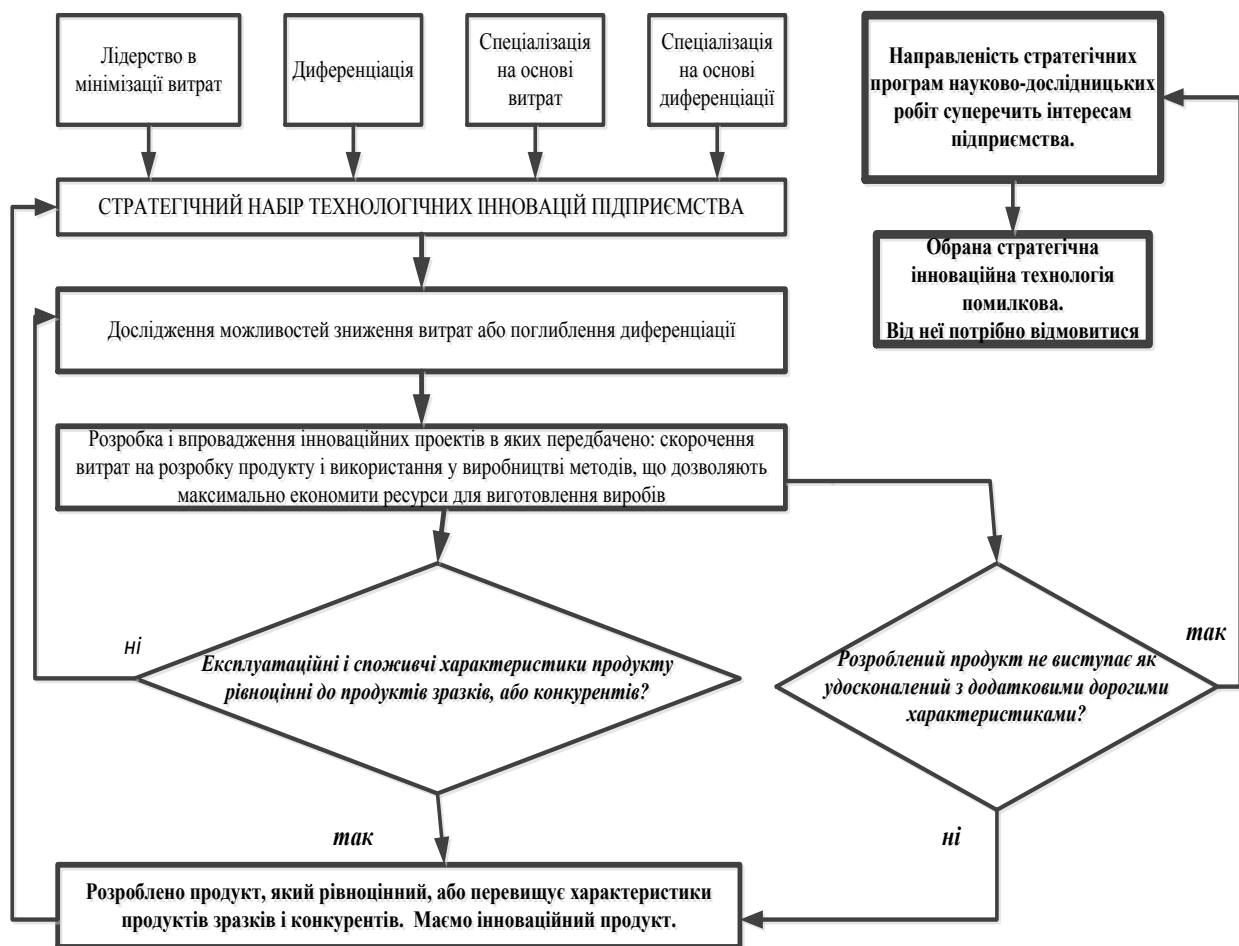

Рис. 1. Модель інноваційної стратегії промислового підприємства

Джерело: розроблено автором за джерелом [2, с. 242-265]

Стратегія спеціалізації на обслуговуванні ринкового сегменту тримається на вимогах розробки саме тих виробів, експлуатаційними якими цікавляться споживачі конкретних ринкових сегментів. Під цю стратегію виробничий процес пристосовується з метою задоволення потреб визначеного ринкового сегменту і зниження витрат на його обслуговування [2, с. 243].

Стратегія спеціалізації на диференціації продукту підприємства висуває вимоги задоволення потреб покупців конкретного сегменту, ніж продукти інших конкурентів [2, с. 243]. Виробнича поведінка підприємства за таких обставин спрямовується на обслуговування конкретного сегменту з метою підвищення споживчих вартостей продукту.

Стратегія лідерства у мінімізації витрат, стратегія диференціації, стратегія спеціалізації на обслуговуванні ринкового сегменту і стратегія спеціалізації на диференціації до продукту підприємства виступають компонентами стратегічного набору інноваційних технологій підприємства, (див. рис. 1). Далі потрібно визначитися із направленістю науково-дослідницьких робіт підприємства так, щоб вони відповідали обраній стратегії. Якщо підприємство зосереджено на стратегії лідерства в мінімізації витрат, то програма науково-дослідницьких робіт повинна масовою більшістю мати інноваційні проекти зі зниження витрат в тих видах діяльності підприємства, які входять до більшого відсотку витрат від загального їх обсягу [2, с. 260-261]. Такі проекти повинні скорочувати витрати на розробку продукту і використанні методів розробки максимально економічних виробів. Інноваційні проекти, які торкаються удосконалення експлуатаційних характеристик продукту спрямовані на те, щоб зробити кінцевий продукт найкращим по відношенню до товарів зразків, які

використовують у якості базових і рівноцінних товарів, які випускають конкуренти. Але ж коли інноваційному товару додаються додаткові властивості, які здорожують його існуючі характеристики, то програма науково-дослідницьких робіт знаходиться в протиріччі із стратегічним напрямком розвитку підприємства, що і доведено на моделі рис. 1. Кінцевий результат процесу моделювання полягає у отриманні інноваційного продукту, який перевищує за власними характеристиками товари – зразки і є найкращим, ніж продукт конкурентів.

В реалізації задумів чотирьох названих вище стратегій визначну роль грають і технологічні інновації, що пов'язані з продуктом, і технологічні інновації, які торкаються виробничого процесу. Технології проникають у всі ланцюги виробництва і впливають на загальну вартість готового продукту, тоді як технологічні зміни, відповідно до виробничого процесу мають стати підґрунтям для успішного розв'язання питань стратегії диференціації, і їх вартість повністю залежить від всієї вартості виробничого циклу підприємства [2, с. 261].

В монографії Савчука О. В. [3] наскрізь проходить теза, що на підприємстві інноваційними розробками займається відділ науково-дослідницьких і дослідно – конструкторських робіт. Практичний досвід показує, що немає необхідності створювати такий відділ. На кожному сучасному підприємстві є відділ інформаційних систем, який самотужки може відслідковувати і моніторити ситуацію зі змінами в товарах – зразках, нових товарах конкурентів. Саме цей відділ може виконувати функцію координації технологічних розробок у всіх сферах роботи підприємства. У науковій роботі [2, с. 261] М. Портер зазначає, що серйозної уваги заслуговують технологічні інновації промислового підприємства в таких сферах діяльності, як: транспортування, навантажувальні та розвантажувальні роботи, комунікації, комп'ютеризація організаційної роботи підприємства.

Ще однією з особливостей напрямків інноваційної діяльності поступає їх не швидкий результат від впровадження, який одразу помічався би на покращенні економічного стану підприємства. Пояснення цьому в особливостях першого етапу життєвого циклу інновацій. Саме перший етап життєвого циклу інновацій досить довгий за проміжками часу відносно інших етапів життєвого циклу. Значно більшою реактивністю в цьому сенсі володіють технологічні інновації в організаційно-управлінській, маркетинговій та збутовій діяльності підприємства. Саме ця обставина і є тією самою причиною, що не дивлячись на найголовнішу роль саме інновацій у продуктах, які виготовляє підприємство, нині головний інноваційний удар робиться саме на технологічні зміни в організаційно-управлінській діяльності підприємства [3, с. 120].

За думкою М. Портера [2, с. 263] підприємства повинні зосередити свою інноваційну діяльність в тих стратегічних напрямках, де вони отримують найбільше стійке положення від впливу на диференціацію або зниження витрат. Витрати на удосконалення обраної технології потрібно співвідносити з потенціальними вигодами від її використання, враховуючи при цьому і вірогідність досить успішних реалізацій удосконалень, які планується виконати. Баланс між вигодами і витратами за період удосконалень зрілих технологій більше вказує на вдосконалення останніх, ніж впровадження нових технологій [2, с. 263].

Обираючи ту інноваційну технологію, у яку слід вкладати кошти, підприємство повинно ретельно визначити місце самої технології у своєму виробничому циклі, її вплив на кінцевий результат і на готову продукцію, при цьому розуміти такий індикатор, як її технологічний вік. У монографії [2, с. 264] наведено приклад з автомобільними низько швидкісними дизельними двигунами. Дизельній технології більше 100 років і вона признана досить зрілою в порівнянні з газовими турбінами. Дизелі на даний час зберігають і укріплюють власну позицію в порівнянні із газовими

двигунами. Пояснення цьому досить просте: в світі швидко зростають ціни на енергоносії і електроенергію, що стимулює підвищений попит до економного споживання палива і електроенергії.

Але ж слід чесно сказати, що іноді зусилля спрямовані на удосконалення старих технологій можуть бути безплідними. В таких випадках найкращим рішенням буде відмова від старої технології і перехід до використання нової. Не завжди вибір інноваційних технологій повинен обмежуватися тими їх різновидами, які гарантують прорив. «Сукупні удосконалення технологій в декількох видах діяльності підприємства дають більш стійкий результат, ніж один серйозний прорив: останній відразу виявляється на видноті у конкурентів і стає доступним для відтворення» [2, с. 264].

Для національної економіки слід враховувати такі її специфічні риси, як висока залежність від енергетичних ресурсів, які країна імпортує, і гостра залежність від кон'юнктури світових ринків енергії, сировини і напівфабрикатів. Головною метою інноваційної стратегії промислового підприємства має стати створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання власного науково-технічного потенціалу. Також необхідно звернути увагу на забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго-та ресурсощадних технологій, виробництво та реалізація нових видів конкурентної високотехнологічної продукції.

На рівні держави при вирішенні таких проблем найбільша цінність і роль належить науці, науковим та технологічним розробкам для інтенсифікації економіки. За думкою Є. В. Савельєва, С. І. Юрія: «Проте без адаптації інтелектуального потенціалу до ринкових умов у формах, які надають можливість включити цей потенціал у сучасні ринки продуктивного капіталу, марно розраховувати на швидке опанування вітчизняного господарського комплексу інноваційних алгоритмів зростання» [4, с.161].

Зрозуміло, що в інноваційному процесі задіяно чотирьох позиціонерів: автор розробки, як правило фізична чи юридична особа, стратегічний партнер – підприємство, яке виробляє інноваційну продукцію, інноваційний менеджер та інвестор проекту. Стратегічний партнер, тобто промислове підприємство не розглядає сьогодні науково-технічні та науково-технологічні розробки як кінцевий ринковий продукт. До цього слід додати, що питання належного забезпечення авторських прав на існуючому державному рівні не завжди носить повноцінний і виконуючий характер. Існують також і принципові розбіжності в підходах до визначення технології як товару у вітчизняних і зарубіжних його розробників і виробників. «Національний підхід такий, що українські фахівці вважають технологією розробку, в якій вирішено певні наукові та інженерні завдання і яка може після адаптації до конкретних умов виробництва дати певні результати, то іноземні фахівці розглядають технологію як систему, яка здатна до безпосереднього використання у замовника – покупця і щодо якої у нього гарантовано не виникне проблем правового чи технічного характеру» [4, с. 161].

У монографії [4, с.162] автори доводять, що для розвитку інноваційної діяльності на рівні країни необхідно підготовка інноваційних менеджерів. Це своєрідний клас керівників та спеціалістів, здатних на високому професійному рівні здійснювати складний процес комерціалізації науково-технічних розробок, виходити на сучасні світові ринки високих технологій. Автор цілком погоджується з думкою С. І. Юрія, Є. В. Савельєва стосовно того що: «Основну частину науково-технічних досягнень все-таки має замовляти попит на ринку. Коли є споживач, готовий платити за товар чи розробку, виникає замовлення, а тоді і фінансування. Однак, з іншого боку, часто винахід – непрогнозоване явище. Тут працює співвідношення: чим вищим є інтелект нації і витрати на фінансування науки, тим частіше з'являються відкриття і винаходи. І найкращого результату можна досягнути лише за оцінки і комерційних, і державних структур. Тому найважливіше завдання інноваційного менеджменту –

забезпечити взаємодію з інвестором. На сьогодні недостатньо бути добрим науковцем, необхідно вміти просувати створений науковий продукт» [4, с.162].

6. Висновки та перспективи подальших досліджень в даному напрямку.

В статті вирішено актуальні питання вибору і управління інноваційним розвитком промислових підприємств на основі результатів дослідження їх стратегічного набору: стратегія лідерства у мінімізації витрат, стратегія диференціації, стратегія спеціалізації на обслуговуванні ринкового сегменту і стратегія спеціалізації на диференціації продукту підприємства. Суттєві висновки і рекомендації, що були отримані в результаті дослідження полягають у:

1. Незважаючи на важливість і впливовість технологічної складової думка, що впровадження найновіших, високоефективних технологій приведе підприємство до самих найвищих штабелів конкуренції є помилковою. Такий підхід змушує підприємства вкладати грошові ресурси в нові технології в сліпу і безсистемно. Технічний прогрес важливий не сам по собі, а в тому ступені, в якому його досягнення сприяють отриманню конкурентних переваг і покращують структуру галузі. Високі технології не є гарантією прибутковості. Важливість технологічних інновацій, з погляду конкуренції, визначається таким, як дана технологія може сприяти отриманню і утриманню підприємством конкурентних переваг;

2. Технології, якими володіє підприємство взаємопов'язані з тими технологіями, які використовують покупці його готового продукту. Ті технологічні прийоми, які присутні в процесі створення матеріального продукту, впливають і на сам продукт, і на виробничий процес його споживачів. Технології підприємства виробника вступають у взаємодію з технологіями, які використовують споживачі його продуктів, будь які технологічні зміни у покупців впливають на рівень конкурентної позиції підприємства виробника. Технологічні зміни у діяльності постачальника сприяють отриманню конкурентних переваг підприємств, які з ним співпрацюють;

3. Основні сучасні напрямки технологічних інновацій промислового підприємства в таких сферах діяльності, як: транспортування, навантажувальні та розвантажувальні роботи, комунікації, комп'ютеризація організаційної роботи підприємства. Підприємства повинні зосередити свою інноваційну діяльність в тих стратегічних напрямках, де вони отримують найбільше стійке положення від впливу на диференціацію або зниження витрат. Витрати на удосконалення обраної технології потрібно співвідносити з потенціальними вигодами від її використання, враховуючи при цьому і вірогідність досить успішних реалізацій удосконалень, які планується виконати. Баланс між вигодами і витратами за період удосконалень зрілих технологій більше вказує на вдосконалення останніх, ніж впровадження нових технологій.

Author details (in Russian)

ВЫБОР И УПРАВЛЕНИЕ ИННОВАЦИОННОЙ СТРАТЕГИЕЙ ПРОМЫШЛЕННОГО ПРЕДПРИЯТИЯ

Ирина Майорова*, Оксана Гарматюк**

**Приазовский государственный технический университет*

ул. Университетская, 7, г. Мариуполь, 87500, Украина

e-mail: byzp@ukr.net

д.е.н., профессор, профессор кафедры технологии международных перевозок и логистики

***Тернопольский национальный технический университет имени Ивана Пулюя*

ул. Русская, 56, г. Тернополь, 46001, Украина

e-mail: oksanagar72@ukr.net

к.э.н., доцент, доцент кафедры менеджмента и администрирования

Аннотация. В статье предложено модель выбора и управления инновационной стратегий промышленного предприятия. Показано, что не всегда внедрение самых новых высокотехнологичных инноваций может дать положительный эффект для промышленного предприятия. Эффект внедрения может иметь и негативный результат: уменьшения рыночной доли, снижение уровня прибыльности, потерей потребителей и клиентской базы. Показано, что между технологиями, которые использует предприятие и технологиями, которые использует его поставщики и покупатели существует тесная связь. Результаты исследования таковы, что современные технологические изменения касаются исключительно организационно-управленческого аппарата предприятия, сбытовых, маркетинговых и коммуникационных составляющих его деятельности.

Ключевые слова: ресурсы, промышленное предприятие, инновации, технологии, изменения, конкурентные преимущества, технологический прогресс, организационно-управленческая деятельность.

Author details (in English)

SELECTION AND MANAGEMENT OF INNOVATION STRATEGY OF INDUSTRIAL ENTERPRISE

Iryna Mayorova*, Oksana Garmatiuk**

*Pryazovskyi state technical university
University str., 7, Mariupol, 87500, Ukraine
e-mail: byzp@ukr.net

Dr., Prof., Department of technology of international transportations and logistic

**Ternopil Ivan Pul'uj National Technical University
56, Ruska str., Ternopil, 46001, Ukraine

e-mail: oksanagar72@ukr.net

PhD, Assoc. Prof., Department of Management and Administration

Abstract. In the article the model of choice and management offers innovative strategies of industrial enterprise. It is shown that not always introduction of the newest hi-tech innovations can give a positive effect for an industrial enterprise. The effect of introduction can have a negative result: reductions of market stake, decline of level of profitability, by the loss of consumers and client base. It is shown that between technologies, that is used by an enterprise and by technologies uses that his suppliers and customers there is close connection. Research results show that modern technological changes touch the administrative vehicle of enterprise, sale, and marketing and of communication constituents of his activity exceptionally organizationally.

Keywords: resources, industrial enterprise, innovations, technologies, changes, competitive edges, technological progress, organizationally-administrative activity.

Appendix A. Supplementary material

Supplementary data associated with this article can be found, in the online version, at

<http://sepd.tntu.edu.ua/images/stories/pdf/2019/19mimspp.pdf>

Funding

The authors received no direct funding for this research.

Citation information

Mayorova, I. & Garmatiuk, O. (2019) Vybir i upravlinnia innovatsiinoiu stratehiieiu promysloвого pidpriemstva [Selection and management of innovation strategy of industrial enterprise]. *Sotsialno-ekonomichni problemy i derzhava* [Socio-Economic Problems and the State] (electronic journal), Vol. 20, no. 1, pp. 78-87. Available at: <http://sepd.tntu.edu.ua/images/stories/pdf/2019/19mimspp.pdf>

Використана література:

1. Постанова Верховної Ради України. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: "Національна інноваційна система: стан та законодавче забезпечення розвитку" URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/DH6M300A.html
2. Портер М. Конкурентное преимущество: Как достичь высокого результата и обеспечить его устойчивость/ Майкл Портер; Пер. с англ. – 2-е изд. – М.: Альпина Бизнес Букс, 2006. – 715с.
3. Савчук А.В. Теоретические основы анализа инновационных процессов в промышленности: монография / НАН Украины. Ин-т экономики промышленности. – Донецк, 2003.-- 448с.
4. Економічні проблеми ХХІ століття: міжнародний та український вимір : монографія / За ред. С. І. Юрія, Є. В. Савельєва. – К.: Знання, 2007. – 595с.

References

1. Postanova Verkhovnoi Rady Ukrainy. Pro Rekomendatsii parlamentskykh slukhan na temu: "Natsionalna innovatsiina systema: stan ta zakonodavche zabezpechennia rozvytku" [Resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine. On the Recommendation of the Parliamentary Hearings on the topic: "National Innovation System: Status and Legislative Provision of Development"] URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/DH6M300A.html
2. Porter M. (2006) Konkurentnoe preimushchestvo: Kak dostich' vysokogo rezul'tata i obespechit' ego ustoychivost' [Competitive Advantage: How to achieve high results and ensure its sustainability]. Al'pina Biznes Buks (in Russian)
3. Savchuk, A. V. (2003) Teoreticheskie osnovy analiza innovatsionnykh protsessov v promyshlennosti. Monografiya [Theoretical foundations of the analysis of innovative processes in industry: monograph]. NAN Ukrainy. Institut ekonomiki promyshlennosti. Donetsk. (in Russian)
4. Jurij, S. I., Saveljjev, Je. V. (2007) Ekonomichni problemy KhKhI stolittja :mizhnarodnyj ta ukrajinsjkyj vymir: monohrafija [Economic problems of the XXI century: international and Ukrainian dimension: monograph]. Kyiv: Znannja (in Ukrainian)

© 2019 Socio-Economic Problems and the State. All rights reserved.
 This open access article is distributed under a Creative Commons Attribution (CC-BY) 4.0 license.
 You are free to:
 Share — copy and redistribute the material in any medium or format Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.
 The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.
 Under the following terms:
 Attribution — You must give appropriate credit, provide a link to the license, and indicate if changes were made.
 You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.
 No additional restrictions
 You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Socio-Economic Problems and the State (ISSN: 2223-3822) is published by Academy of Social Management (ASM) and Ternopil Ivan Pul'uj National Technical University (TNTU), Ukraine, Europe.

Publishing with SEPS ensures:

- Immediate, universal access to your article on publication
- High visibility and discoverability via the SEPS website
- Rapid publication
- Guaranteed legacy preservation of your article
- Discounts and waivers for authors in developing regions

Submit your manuscript to a SEPS journal at <http://sepd.tntu.edu.ua>

